

Arrest

nr. 264 267 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40 / 00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 23 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 juni 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 24 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 6 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 23 november 2018 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zijn arrest van 4 maart 2021 (RvV 4 maart 2021, nr. 250 390).

1.3. Verzoeker diende op 4 januari 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 24 juni 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.01.2019 werd ingediend en op data van 21.03.2019, 10.03.2021 en 02.06.2021 werd geactualiseerd door :

T.(…), M.(…) R.(…) (R.R.: (…))

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

geboren te (..) op (…)

adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene roept als buitengewone omstandigheid de vrees voor zijn leven en de gegronde vrees voor vervolging in indien hij naar Syrië dient terug te keren. Wij wijzen er op dat de beslissing dd. 23.11.2018 tot uitsluiting van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een niet terugkeerclausule bevat. Dit houdt in dat betrokkene in geval van terugkeer naar zijn land het risico dreigt te lopen het voorwerp te worden van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Huidige beslissing is dan ook ontvankelijk en houdt geen verwijderingsmaatregel in. In de beslissing tot uitsluiting dd. 23.11.2018 werd uitdrukkelijk gestipuleerd dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging gezien betrokkene als gedecoreerd oud-officier door de Syrische veiligheidsdiensten werd aangespoord om in actieve dienst te gaan en dat weigering hieraan gevolg te geven tot vervolging kan leiden en dat betrokkene gezien zijn carrière en reputatie ook een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van de gewapende groeperingen die strijd voeren tegen de Syrische overheid. Het CGVS is dan ook van oordeel dat betrokkene noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij niet beschermd zou zijn tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Op 06.10.2015 dient betrokkene een asielaanvraag in. Op 23.11.2018 beslist het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot: “Uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus” wegens de aanwezigheid van ernstige reden om te veronderstellen dat betrokkene wetens en willens medeplichtig is aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet politieke misdrijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze beslissing op 08.03.2021. Het feit dat zijn asielprocedure vijf jaar en vijf maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Verblifsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille van medeplichtigheid aan misdrijven tegen de menselijkheid, feiten die hij in zijn land van herkomst heeft gepleegd en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat zij één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951.

Er dient te worden opgemerkt dat hoewel de feiten van openbare orde niet in België begaan werden en zich situeren in de periode van 1980 tot 2010, dat de ernst van de feiten toch wel vast staat. Uit de beslissing van het CGVS dd. 23.11.2018 die werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 08.03.2021 blijkt dat betrokkene als veiligheidsadviseur een senior official was binnen het Syrisch militair en veiligheidsapparaat, met name van Hikmat Shihabi, een persoonlijke vriend van president Hafez-El-Assad en hoofd van de Militaire veiligheid en stafchef van het Syrische leger en aldus één van de steunpilaren van het veiligheidsapparaat van Hafez-El-Assad. Betrokkene had hierdoor een vooraanstaande positie binnen het Syrische veiligheidsapparaat, dat zich reeds jaren schuldig maakte aan flagrante mensenrechtenschendingen. Betrokkene startte zijn militaire carrière in

de jaren '70 als piloot en was van 1990 tot 1998 adviseur van Hikmat Shihabi en van 2000 tot 2010 was hij werkzaam als operatie-officier binnen het hoofdkwartier van het Syrische leger (het zgn. Makar al-Amm). Doorheen zijn carrière, zowel als militair adviseur van Hikmat Shihabi en als lid van het hoofdkwartier van het Syrische leger was betrokkene (oog)getuige van diverse flagrante mensenrechtenschendingen en ernstige misdrijven die door het Syrisch veiligheidsapparaat werden begaan. Betrokkene werkte dus rechtstreeks samen met diensten en bevelhebbers die zich schuldig maakten aan flagrante mensenrechtenschendingen of ernstige misdrijven. Gezien zijn functie, de reputatie van de veiligheidsdiensten en het feit dat betrokkene inzage had in de werking van de veiligheidsdiensten, moet aangenomen worden dat betrokkene op de hoogte was van de mensenrechtenschendingen die door deze diensten werden gepleegd bij het inwinnen van informatie en het uitvoeren van het veiligheidsbeleid van zijn rechtstreekse bevelhebber, Hikmat Shihabi. Betrokkene stelde rapporten en adviezen op op basis van deze informatie, adviezen die in overweging genomen werden bij het uitstippelen van het beleid door Hikmat Shihabi, een beleid dat gepaard ging met ernstige misdrijven en mensenrechtenschendingen. Bovendien blijkt dat betrokkene doelbewust essentiële stukken achterhoudt ter staving van zijn carrière binnen het Syrische veiligheidsapparaat waardoor het CGVS vermoedt dat hij een deel van zijn carrière tracht te verhullen en het zo onmogelijk maakt een volledig zicht te krijgen op de bijdrage die hij leverde aan de mensenrechtenschendingen van het Syrische veiligheidsapparaat. Betrokkene was dus een hooggeplaatst lid van het Syrische veiligheidsapparaat en maakte adus deel uit van een organisatie die zich schuldig maakte aan universeel strafbare misdrijven. Hoewel betrokkene verschillende keren geconfronteerd werd met ernstige mensenrechtenschendingen gepleegd door het regime nam hij geen afstand van deze organisatie maar klom hij steeds hoger op in de rangen en bleef hij nog jaren zeer nauw betrokken bij het veiligheidsapparaat. Er blijkt dan ook duidelijk dat betrokkene vrijwillig en in volle bewustzijn van de gepleegde misdrijven, langdurig lid en persoonlijk deelnemer van een regime was dat niet terugdeinsde voor foltering, buitengerechterlijke executies en andere misdrijven tegen de menselijkheid. Betrokkene heeft zich op geen enkel moment gedistantieerd van dit regime. Er bestaat aldus een ernstig vermoeden van individuele verantwoordelijkheid voor de daden gepleegd door dit regime, het is immers inherent aan de rol en taak van een adviseur om invloed te hebben op het beleid en dit te sturen, wat maakt dat betrokkene verantwoordelijkheid kan worden toegekend voor de beslissingen gemaakt door zij die zijn adviezen gebruikten. Er zijn dan ook ernstige vermoedens dat de werkzaamheden van betrokkene wel degelijk een significante invloed hadden op de beleidsbeslissingen die rechtstreeks leiden tot mensenrechtenschendingen, rekening houdend met het feit dat betrokkene aanbevelingen en adviezen opstelde in verband met het Syrisch beleid in Libanon, de Palestijnse kwestie in Libanon, de Hezbollah, de gespannen relatie met de buurlanden en dat betrokkene de stafchef briefte over burgers en militairen. Betrokkene heeft aldus hulp en bijstand geboden die het begaan van een groot aantal misdrijven door het Syrische regime hebben vergemakkelijkt, in de volle wetenschap dat zijn handelen het plegen van deze misdrijven faciliteerde. Betrokkene verleende zijn actieve medewerking teneinde de repressie te bevorderen, waarbij zijn bijdragen en werkzaamheden een feitelijk en substantieel effect hadden op het plegen van deze misdrijven. Betrokkene benadrukt zelf dat hij over een unieke kennis en expertise beschikte, dat hij het volledige vertrouwen genoot van zijn superieur, dat hij bijzonder graag gezien was in de militaire wereld en dat hij een talent had om informatie te verzamelen en te bundelen in beleidsrichtlijnen. Betrokkene leverde aldus rechtstreeks en met kennis van zaken een substantiële bijdrage aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid zonder dat er sprake is van verschoningsgronden of dwang en zonder enig blijk van schuldinzicht. Deze jarenlange betrokkenheid bij én loyaliteit aan het Syrische regime zijn de rechtstreekse oorzaak van zijn vlucht en die van zijn zoon toen hij als gedecoreerd oud-officier door de Syrische veiligheidsdiensten werd aangespoord om opnieuw in actieve dienst te gaan en betrokkene vreesde dat een weigering hiertoe hem en zijn familie in de problemen zou brengen. Het feit dat deze feiten zich afspeelden tussen 1980 en 2010 binnen de Syrische context doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die doelbewust en met volheid van zijn verstand een substantiële bijdrage leverde aan misdrijven tegen de menselijkheid. Betrokkene draagt aldus zelf ten volle de verantwoordelijkheid voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden. Zijn gedrag in België weegt niet op tegen de ernst van de gepleegde feiten gedurende zijn veertigjarige carrière en zijn verantwoordelijkheid daarvoor.

Verzoeker minimaliseert en contextualiseert in huidig verzoekschrift zijn rol en invloed binnen de Syrische veiligheidsdiensten. Hij stelt dat hij zich gaandeweg meer en meer openlijk gedistantieerd zou hebben van het Syrische leger, dat hij reeds in 1990 ontslag genomen zou hebben en in 2011 geweigerd zou hebben enige medewerking te verlenen toen hij werd opgeroepen naar aanleiding van de Oktoberrevolutie. Betrokkene meent dan ook dat het duidelijk is dat zich tegen het regime heeft gekant en dat hij op geen enkele manier meer betrokkene is bij het huidige conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er zijn beslissing dd. 08.03.2021 op dat verzoeker een rijk gevulde

carrière had bij de Syrische veiligheidsdiensten, waar hij als gerespecteerd gevechtspiloot opklom tot bevelhebber van een gevechtseenheid, privépiloot werd van de president en zijn meest nabije functionarissen, werd uitgekozen om samen met vijf andere betrouwbare en ervaren Syrische piloten onder een alias en dekmantel een opleiding burgerluchtvaart in de Verenigde Staten te volgen, gedurende jaren militair en politiek adviseur was van de stafchef van het Syrische leger, werd beschouwd als een gerespecteerd maar (niet actief) lid van de Baath-partij en uiteindelijk als gedecoreerd officier werd beloond met een positie binnen de Makar al-Amm, het hoofdkwartier van het Syrische leger. In hoofde van verzoeker kan dan ook een vermoeden van verantwoordelijkheid worden toegepast gelet op zijn jarenlange carrière en de hoge posten die hij heeft bekleed binnen het Syrische veiligheidsapparaat. Verzoeker was dan ook vrijwillig en in volle bewustzijn van de gepleegde misdrijven langdurig lid en persoonlijk deelnemer van een regime dat niet terugdeinsde voor foltering, buitengerechterlijke executies en andere misdrijven tegen de menselijkheid. Door het vaststaan van zijn vooraanstaande, hooggeplaatste positie binnen het Syrische veiligheidsapparaat en gelet op zijn eigen omstandige verklaringen, kan dan ook worden gesteld dat er in zijn hoofde een vermoeden van individuele verantwoordelijkheid geldt voor de daden gepleegd door het regime (RVV, beslissing dd. 08.03.2021). De argumentatie in zijn verzoekschrift, namelijk dat hij reeds in 1990 ontslag genomen zou hebben en zich gaandeweg steeds meer gedistantieerd zou hebben van het regime en in 2011 zijn medewerking geweigerd zou hebben, weegt niet op tegen zijn jarenlange actieve medewerking aan het Syrische regime. Ondanks zijn beweerde afkeuring van het Syrische regime, haar beleid, en haar voornaamste leiders dienen we vast te stellen dat hij toch binnen dit kader vrijwillig een militaire carrière van bijna veertig jaar heeft uitgebouwd die uiteindelijk bekroond werd met een aanstelling in het Makar al-Amm en dat hij als adviseur van de stafchef van het Syrische leger gedurende jaren een belangrijke pion was binnen een veiligheidsapparaat dat zich op systematische wijze schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen. We stellen dus vast dat de poging tot minimaliseren van zijn betrokkenheid noch door het CGVS noch door de RVV geloofwaardig werd geacht maar slechts als een poging om zich te ontdoen van iedere verantwoordelijkheid en om het CGVS te misleiden over zijn werkelijke rol binnen het veiligheidsapparaat. Gezien de bevestiging van de RVV van de beslissing van het CGVS staat de beoordeling van zijn verantwoordelijkheid vast en kan deze niet meer aan het wankelen gebracht worden in een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij instaat voor de mantelzorg voor zijn zoon, dhr. T.(...) A.(...) S.(...) (dossier 8138522). Hij wijst erop dat hij hoewel hij en zijn zoon niet op hetzelfde adres ingeschreven staan, zijn zoon in feite bij hem inwoont omdat hij niet meer alleen kan leven. Zijn zoon is erkend als vluchteling en lijdt aan een ernstige medische aandoening waarvoor hij mantelzorg behoeft. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 06.12.2018 van Dr. C.(...), een consultatieverslag dd. 06.12.2018 van Dr. C.(...), een medicatievoorschrift van dr. C.(...) (datum onleesbaar), bewijzen van ziekenhuisopname en- ontslag van zijn zoon dd. 07.01.2019 en 12.12.2018, een attest van erkenning van zijn zoon als persoon met een handicap vanaf 01.02.2019 voor onbepaalde duur, een consultatieverslag dd. 10.12.2020 van Dr. Casselman en een verklaring van zijn huisarts Dr. S.(...) (zonder datum). Het zou dan ook uiterst noodzakelijk zijn dat verzoeker zijn zoon op dagdagelijkse basis kan bijstaan. Er wordt door ons niet betwist dat de zoon van betrokkene een ernstige medische aandoening heeft. Echter, we merken op dat hoewel uit de voorgelegde attesten blijkt dat zoon inderdaad nood heeft aan mantelzorg, er geen sprake is van samenwonen tussen betrokkene en zijn zoon. Betrokkene heeft slechts tot 18.01.2016 samengewoond met zijn zoon maar sinds die datum zijn ze elk ingeschreven op een ander adres. Betrokkene beweert dat zijn zoon in feite bij hem woont, maar dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Verder merken we op dat betrokkene niet aantoont dat zijn zoon, indien noodzakelijk, geen beroep kan doen op diverse vormen van professionele hulpverlening en thuiszorg indien zijn conditie dit noodzakelijk maakt. Uit het verzoekschrift blijkt namelijk dat de mantelzorg vooral bestaat uit het klaarzetten van medicatie en supervisie op de inname ervan, het huishouden, het koken van maaltijden en het toezien op de basisbehoeften. Er zijn diverse diensten, zoals huishoudhulp en thuisverpleging die aan deze noden tegemoet kunnen komen. Uit de voorgelegde attesten blijkt dat de nodige mantelzorg opgenomen wordt door zijn vader maar nergens uit de attesten blijkt dat enkel zijn vader in staat is deze mantelzorg te verschaffen. Het feit dat zijn zoon aan een ernstige aandoening lijdt en nood heeft aan mantelzorg is echter ondergeschikt aan de vaststelling dat betrokkene rechtstreeks en met kennis van zaken een jarenlange substantiële bijdrage aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid heeft geleverd zonder dat er sprake is van verschoningsgronden of dwang en zonder enig blijk van schuldinzicht. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn zoon. Het betoog van verzoekende partij betreffende de nood aan mantelzorg van zijn zoon is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij niet verder kan instaan voor de nodige mantelzorg.

Betrokkene roept in dat er rekening gehouden dient te worden met zijn leeftijd, gezien hij inmiddels reeds meer dan zeventig jaar is. Echter, betrokkene legt geen enkel medisch attest voor dat betrekking heeft op hemzelf en waaruit zou blijken dat hij problemen ondervindt door zijn leeftijd. Betrokkene laat ook na dit verder te specificeren of te verduidelijken. Het administratief dossier bevat evenmin aanwijzingen inzake een eventuele medische problematiek gelieerd aan zijn leeftijd. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM omdat zijn kerngezin, met name zijn zoon die dagelijks mantelzorg behoeft, over duurzaam verblijfsrecht beschikt waardoor hij zich beroept op de bescherming van zijn recht op een privé-, familie- en gezinsleven. Betrokkene heeft inderdaad een gezins- en privéleven in België waar hij zijn zoon bijstaat. Huidige beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het CGVS in zijn beslissing dd. 23.11.2018 uitdrukkelijk een niet terugkeer clause heeft opgenomen en betrokkene noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Artikel 8 EVRM wordt in casu dus niet geschonden daar betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Betrokkene kwam samen met zijn meerderjarige zoon naar België. Zijn zoon werd erkend als vluchteling op 30.10.2015. Echter, uit de asielprocedure van betrokkene blijkt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene wetens en willens medeplichtig is aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven als hooggeplaatst lid van het Syrisch veiligheidsapparaat. Zijn jarenlange actieve betrokkenheid bij het Syrische veiligheidsregime en de aansporing van de Syrische veiligheidsdiensten in 2011 om terug te keren in actieve dienst vormden de directe aanleiding voor de vlucht uit het land van herkomst van betrokkene en zijn zoon. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden. De privébelangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan ondergeschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn zoon. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij en zijn zoon van elkaar gescheiden zullen worden. Tenslotte benadrukken we nogmaals dat hoewel zijn zoon nood heeft aan mantelzorg, er geen sprake is van samenwoning en dus een gezinscel. Betrokkene heeft slechts tot 18.01.2016 samengewoond met zijn zoon maar sinds die datum zijn ze elk ingeschreven op een ander adres.

Wat betreft de bewering dat betrokkene, door het niet afleveren van een verblijfsmachtiging, bijna als het ware verplicht wordt om criminele feiten te plegen om te overleven, wat betrokkene staft door te verwijzen naar een persbericht uit Knack dd. 12.06.2018, dienen we op te merken dat dit louter de persoonlijke mening van betrokkene is. Een persoonlijke mening is onvoldoende om aanvaard te worden als grond voor een verblijfsmachtiging. We wijzen er nogmaals op dat de uitsluitingsclausule waaronder betrokkene valt ernaar streeft om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat zij één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951. We benadrukken ook dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Bij de beoordeling van een aanvraag tot verblijfsmachtiging dienen alle elementen in rekeningen gebracht te worden en afgewogen te worden. Het valt binnen deze appreciatiebevoegdheid om te oordelen dat iemand die willens en wetens, rechtstreeks en met kennis van zaken een substantiële bijdrage leverde aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid zonder dat er sprake is van verschoningsgronden of dwang en zonder enig blijk van schuldinzicht, niet in aanmerking komt voor verblijfsmachtiging.

Betrokkene verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 02 mei 2018 en dat er in het kader hiervan een evenredigheidstoets gemaakt dient te worden en dat de bescherming van de belangen van betrokkene moeten afgewogen worden tegen de belangen van de samenleving. Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de jarenlange medeplichtigheid aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven als hooggeplaatst lid van het Syrisch veiligheidsapparaat zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Zoals blijkt uit bovenstaande, heeft betrokkene jarenlang hulp en bijstand geboden die het begaan van een groot aantal misdrijven door het Syrische regime vergemakkelijkten, in de volle wetenschap dat zijn handelen het plegen van deze misdrijven faciliteerde en deze jarenlange betrokkenheid en loyaliteit vormden de rechtstreekse aanleiding tot zijn vlucht uit het land van herkomst omdat betrokkene als gedecoreerd oud-officier door de Syrische veiligheidsdiensten werd aangespoord om opnieuw in actieve dienst te gaan en betrokkene vreesde dat een weigering hiertoe hem en zijn familie in de problemen zou brengen. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel

9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de medeplichtigheid aan misdaden tegen de menselijkheid als hooggeplaatst lid van de Syrische veiligheidsdiensten waaraan betrokkene zich heeft schuldig gemaakt in zijn land van herkomst en die mee aan de oorsprong liggen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

Hoewel betrokkene enkele stukken voorlegt met betrekking tot zijn integratie – met name zijn attest maatschappelijke oriëntatie, zijn Belgisch rijbewijs en vier deelcertificaten Nederlandse taallessen – kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Betrokkene heeft namelijk een substantiële bijdrage geleverd aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid als senior officer binnen het Syrische veiligheidsapparaat. Het feit dat deze feiten jaren geleden plaatsvonden binnen de Syrische context doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die jarenlang vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan misdaden tegen de menselijkheid gepleegd door het Syrische regime. Deze jarenlange betrokkenheid bij én loyaliteit aan het Syrische regime zijn de rechtstreeks oorzaak van zijn vlucht toen hij als gedecoreerd oud-officier door de Syrische veiligheidsdiensten werd aangespoord om opnieuw in actieve dienst te gaan en betrokkene vreesde dat een weigering hiertoe hem en zijn familie in de problemen zou brengen. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de rechtstreekse en met kennis van zaken substantiële bijdrage die betrokkene leverde aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid zonder dat er sprake is van verschoningsgronden of dwang en zonder enig blijk van schuldinzicht waaraan hij zich heeft schuldig gemaakt in zijn land van herkomst en die mee aan de oorzaak liggen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 3, 4, 7 en 25 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt bovendien in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel houdt in dat de beslissing van de overheid niet onevenredig mag zijn in de verhouding tot het doel. Bij het evenredigheidsbeginsel gaat het er dus om dat een besluit zo min mogelijk negatieve gevolgen moet hebben voor de betrokken persoon wanneer de

individuele belangen geschaad worden om het algemeen belang te dienen. Die nadelige gevolgen moeten zoveel mogelijk worden beperkt, en evenredig zijn aan de noodzakelijke handelingen.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van art. 9bis Vw. ontvankelijk, doch ongegrond, verklaard, wegens het feit dat verzoeker door het CGVS op grond van artikel 1F werd uitgesloten van asielbescherming (stuk 1).

Tot in den treure herhaalt de bestreden beslissing steeds dezelfde motivering alsdat “door het vaststaan van zijn vooraanstaande, hooggeplaatste positie binnen het Syrische veiligheidsapparaat en gelet op zijn eigen omstandige verklaringen, kan worden gesteld dat er in zijn hoofde een vermoeden van individuele verantwoordelijkheid geldt voor de daden gepleegd door het regime” (stuk 1).

Dit argument betreft in de ogen van verweerder aldus klaarblijkelijk een ‘catch all’-argument waar al de rest voor moet wijken, o.a.:

- langdurige asielprocedure: asielprocedure van 5 jaar en 5 maanden
- Mantelzorger zijn van diens ernstig gehandicapte zoon die wél erkend vluchteling is - ...

Dit is niet correct.

Dit standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken helpt noch de Belgische Staat en de bevolking van België vooruit, noch helpt dit verzoeker en diens gezin. Kortom, het bestreden standpunt van verweerder heeft enkel negatieve impact op iedereen (zowel op verzoeker en diens gezinsleden alsook op de Belgische samenleving) en is bijgevolg strijdig met het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel, zoals hierna toegelicht.

In december 2018 verscheen omtrent deze situatie een uitgebreid artikel in KNACK (stuk 5):

“De bewijslast ligt lager dan in een strafrechtelijke procedure, en ook het vermoeden van onschuld is niet van toepassing. ‘Eigenlijk klopt dat niet’, vindt juridisch expert Ruben Wissing, doctoraal onderzoeker Vluchtelingenrecht (UGent). Wissing pleit voor een strafrechtelijke vervolging van 1F’ers op basis van internationale bevoegdheid. ‘Een 1F-uitsluiting heeft verregaande gevolgen. Dan is het belangrijk om genoeg juridische garanties in te bouwen, zodat mensen alleen veroordeeld worden als het onomstotelijk vast staat dat ze een ernstig misdrijf hebben begaan. En als een criminele asielzoeker zijn straf heeft uitgezeten, moet hij aanspraak kunnen maken op regularisatie.

Nu komen asielzoekers met een 1F-status in een onmogelijke paradox terecht: ze mogen niet in België blijven, maar ze kunnen ook niet teruggestuurd worden naar het land van herkomst.

1(...)

En daar zit de kern van het probleem, vindt Ruben Wissing. ‘Artikel 1F dwingt mensen in een juridisch limbo dat voor niemand bevorderlijk is.’

(...)

‘Ik heb geen idee waar asielzoekers met een 1F-status terechtkomen nadat de beslissing gevallen is’, zegt commissaris-generaal Van den Bulck. ‘Voor ons stopt de procedure bij het nemen van de beslissing. Daarna volgen wij hen niet verder op.

Wat er daarna met uitgesloten asielzoekers gebeurt, moet u aan de Dienst Vreemdelingenzaken vragen. Dat is zijn bevoegdheid.’

(...)

Pas na meerdere e-mails en telefoons kunnen we spreken met woordvoerder Geert De Vulder: ‘We weten niet wat er met 1F’ers gebeurt’, aldus De Vulder. ‘Ze krijgen het bevel om het grondgebied te verlaten. Als ze daar geen gehoor aan geven, verdwijnen ze in de illegaliteit. Daarna volgen we hen niet verder op. Dat doen we met andere illegalen ook niet.’

(...)

Geen identiteitskaart hebben, heeft verregaande gevolgen. Je mag niet werken, maar ook geen lessen Nederlands of een inburgeringscursus volgen. Een internetaansluiting laten plaatsen of een gsm-abonnement nemen kan niet. Ziekenhuiskosten worden niet terugbetaald. 1F’ers worden zo niet alleen uitgesloten van het recht op verblijf, maar ook van de samenleving.

(...)

De gevolgen van dit leven in een juridisch niemandsland zijn bijzonder zwaar. Een studie van de Vrije Universiteit Amsterdam uit 2014 toont aan dat bijna alle 1F’ers kampen met ernstige psychische problemen, zoals depressies en angstklachten. Hun uitzichtloze situatie veroorzaakt gezondheidsproblemen en zet relaties met partners en familieleden onder druk. (...)

Het kan ook anders. Zweden houdt bijvoorbeeld rekening met de ernst van de misdaad, en verleent 1F’ers een tijdelijk verblijfsstatuut. In Noorwegen kunnen ze uiteindelijk zelfs een permanent statuut verkrijgen. Volgens Maarten Bolhuis moeten we leren van de Scandinavische landen. ‘Ook in België zou het mogelijk moeten zijn om uitgesloten asielzoekers een tijdelijke verblijfsvergunning te geven, eventueel onder strenge voorwaarden. Een andere oplossing is om 1F’ers op te volgen en de status te herzien als blijkt dat er geen gevaar is voor de samenleving.’”

(KNACK 12.06.2018 – stuk 5)

Deze situatie is in hoofde van verzoeker bovendien d s te schrijnender, alwaar verzoeker bovendien de (mantel)zorg heeft over zijn gehandicapte zoon A.(...) S.(...) T.(...) dewelke w l erkend vluchteling is (stuk 6, 7A en 7B).

Dr. J.(...) S.(...) dewelke zoon en vader reeds geruime tijd medisch opvolgt attesteerde per medisch attest van 24.12.2020 nog (zoals ook per actualisatie overgemaakt aan verweerder lopende de 9bis procedure) (stuk 7B):

“Patiënt lijdt erg onder de huidige situatie waarbij hij zijn zwaar psychisch zieke zoon A.(...) moet ondersteunen en begeleiden. De toestand is soms onhoudbaar en vader en zoon hebben dus al de nodige hulp die kan verstrekt worden nodig. Vader is de enige toeverlaat en steunpilaar waarop zijn zoon kan terugvallen. **ZEER SCHRIJNENDE SITUATIE !**”

Daar komt ook nog eens bovenop dat de asielpcedure in hoofde van verzoeker per definitie een langdurige asielpcedure is in de zin van de interpretatie van de Dienst Vreemdelingenzaken en de ter zake bevoegde staatssecretaris. Sinds de fameuze ‘criteria’ van de (vernietigde) instructie van 2009 bestaat er binnen de DVZ wel degelijk de consensus dat een onredelijk lange asielpcedure aanleiding geeft tot regularisatie. Daarbij wordt als ‘onredelijk lang’ aanzien (zie stuk 4):

- Asielpcedure van méér dan 3 jaar met schoollopende kinderen
- Asielpcedure van méér dan 4 jaar zonder schoollopende kinderen

Dit is effectief niet bindend, doch werd herhaaldelijk bevestigd door de opeenvolgende staatssecretarissen dat dit in het licht van de discretionaire bevoegdheid zo zou blijven toegepast worden.

In casu heeft de asielpcedure méér dan 5 jaar geduurd, terwijl er een gehandicapte zoon is die mantelzorg vergt van diens vader.

Bovendien is verzoeker het  nige familielid dewelke de zorg voor zoon Abdul kan opnemen ... aangezien ook de humanitaire visa voor echtgenote A.(...) G.(...) (echtgenote van verzoeker/moeder van A.(...)) alsook voor dochter M.(...) T.(...)(dochter van verzoeker/zus van Abdul) beiden werden geweigerd (stuk 8 en 9A-9B). Er kan dus niet zinvol voorgehouden worden dat iemand ander (een ander familielid met verblijfsrecht) de (mantel)zorg voor Abdul op zich kan nemen. Dat verzoeker en zijn zoon op een ander adres stonden ingeschreven komt voor uit het gegeven dat verzoeker tot voor kort in een LOI verbleef tijdens diens lopende asielpcedure (fase RvV), terwijl diens zoon het LOI reeds diende te verlaten als erkend vluchteling. Dit neemt niet weg dat in de praktijk de facto wel degelijk de dagelijkse zorg en begeleiding van diens zoon door verzoeker wordt opgenomen, zoals ook in alle medische attesten wordt bevestigd (stuk 7a, 7b, 7c).

Ergens zit een grens aan de sanctie wegens “vermoeden van individuele verantwoordelijkheid” in hoofde van verzoeker wegens diens job in Syrië tussen 1990 en 2010. Zeker wanneer daardoor een gehandicapte zoon (A.(...) T.(...)) daar bijkomend de dupe van wordt, terwijl verzoeker zich wel degelijk heeft gedistantieerd van het regime van Assad (en zulks ook de reden van diens vlucht was).

Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel . Het wordt in de regel getoetst aan de hand van een drietal elementen2:

- Het moet een maatregel zijn om het te beschermen belang ook daadwerkelijk te beschermen
- De maatregel moet onmisbaar of noodzakelijk zijn. Een minder belastend alternatief is niet mogelijk waardoor de overheid kiest voor deze noodzakelijke maatregel
- De maatregel moet in verhouding staan tot het doel en de belangen van de directe betrokkenen zo min mogelijk schaden

In casu mag blijken hoe de afwijzing van enig humanitair verblijfsrecht (cfr. art. 9bis Vw) g  n bescherming biedt aan de Belgische maatschappij. Immers bevestigt verweerder zelf uitdrukkelijk dat verzoeker niet geacht wordt België te verlaten (stuk 1)

De maatregel is bovendien hoegenaamd niet onmisbaar of noodzakelijk. In tegendeel is een minder belastende maatregel per definitie mogelijk, namelijk door toekenning van een tijdelijk verblijfsrecht met voorwaarden eraan gekoppeld.

De maatregel staat tenslotte hoegenaamd niet in verhouding tot het doel.

De enige gevolgen van de bestreden beslissing zijn negatief. Zowel voor de maatschappij als voor verzoeker en diens gezin.

Doordat verzoeker na uitsluiting van vluchtelingenstatus finaal ook wordt ontzegd van verblijfsrecht om humanitaire redenen (art. 9bis Vw) ... dit terwijl hij hier objectief w l degelijk aanspraak op maakt (wegens  n langdurige asielpcedure,  n enige mantelzorger van een gehandicapte zoon  n de bevestigde wetenschap dat verzoeker niet kan/mag terugkeren naar zijn land van herkomst) komt verzoeker terecht in het “juridisch niemandsland” zoals beschreven in dit artikel in KNACK.

Verzoeker kan niet werken, niet studeren, niet inburgeren, ... kortom niets bijdragen aan de Belgische samenleving ... terwijl hij als niet-verwijderbare vreemdeling enkel rechthebbend is op een OCMW equivalent leefloon als niet-verwijderbare vreemdeling in overmacht situatie.

Op 18 december 2000 oordeelde het Hof van Cassatie³ immers dat de beperking van de maatschappelijke dienstverlening, vervat in art. 57, §2 OCMW-wet, alleen die vreemdelingen treft die actief weigeren zich te schikken naar een bevel om het grondgebied te verlaten, doch niet diegene die om een reden onafhankelijk van hun wil, verhinderd zijn terug te keren naar hun land van herkomst. Ten aanzien van deze laatsten is het OCMW wel degelijk verplicht de volwaardige maatschappelijke dienstverlening te verstrekken (zie D. SIMOENS, Handboek OCMW-dienstverlening, Die Keure, Brugge, 2009, p. 682).

Kortom, verzoeker kan niet integreren of op enigerlei wijze positief bijdragen aan de samenleving, doch enkel een uitkering trekken om te overleven, ten koste van de Belgische belastingbetaler.

Wanneer een "nutteloze" administratieve beslissing wordt genomen dewelke enkel leed veroorzaakt (i.c. disproportioneel leed) hetgeen niet opweegt tegen welkdanig "gewin" voor de maatschappij (i.c. geen enkel gewin voor de maatschappij) stelt zich de vraag naar het belang van dergelijke beslissing in het licht van het redelijkheidsbeginsel.

Het is verzoeker bovendien een raadsel hoe dergelijke beslissing evenredig of proportioneel zou kunnen zijn.

De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk, alsook strijdig met het recht op een menswaardig leven in hoofde van verzoeker (art. 1 en 3 Handvest grondrechten EU) alsook in het bijzonder een vol en menswaardig leven voor ouderen (art. 25 Handvest grondrechten EU), zodat de verbreking zich opdringt."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker onder andere een artikel toe van het Agentschap Integratie en Inburgering betreffende de lange asielprocedure "in het licht van humanitaire regularisatie 9bis Vw", een artikel van het weekblad Knack van 12 juni 2018 met als titel "Tientallen oorlogsmisdadigers lopen rond in België, maar we weten niet waar ze zijn", een attest van de FOD Sociale Zekerheid betreffende de erkenning van de handicap van verzoekers zoon, 3 medische verslagen betreffende zijn zoon, de aanvraag voor humanitaire visa voor verzoekers echtgenote en kinderen en de weigeringsbeslissingen dienaangaande (Verzoekschrift, bijlagen 4-9).

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 1, 3, 4 en 25 van het Handvest aangezien hij verzuimt concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel mogen geschonden worden genoemd wanneer een beslissing, waarvan wordt vastgesteld dat ze op deugdelijke grondslagen berust, inhoudelijk dermate van het normale beslissingspatroon afwijkt dat het ondenkbaar is dat enige andere zorgvuldig handelende overheid in dezelfde omstandigheden die beslissing zou nemen (RvS 16 maart 2021, nr. 250.111).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van

*de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt, of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Deze discretionaire bevoegdheid heeft enkel de redelijkheid als grens waardoor de Raad de ongegrondheidsbeslissing enkel onwettig kan bevinden indien ze tegen alle redelijkheid ingaat.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 4 januari 2019 het volgende aanvoerde betreffende de gegrondheid van zijn verzoek:

"In hoofde van verzoeker dringt een verblijfsmachtiging zich op omwille van verscheidenen redenen.

Vooreerst is de asielpprocedure van verzoeker reeds meer dan 3 jaar lopende. Verzoeker diende op 6 oktober 2015 een verzoek tot internationale bescherming in. Op 22 november 2018 werd er door het CGVS beslist dat verzoeker werd uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus alsook van de vluchtelingenstatus. Hiertegen werd door verzoeker beroep ingesteld op 21 december 2018. Aldus is de procedure tot op heden nog steeds lopende.

Gelet op deze lange periode is verzoeker dan ook ten volle geïntegreerd in de Belgische samenleving.

Ten tweede staat verzoeker in voor de mantelzorg aan zijn zoon. Verzoeker gaat elke dag op bezoek bij zijn zoon, dewelke net zoals verzoeker in ROESELARE woont (stukken 5 en 6). De zoon van verzoeker, A.(...) S.(...) T.(...), werd per beslissing van 30 oktober 2015 door het CGVS erkend als vluchteling (stuk 7). Hij lijdt echter aan een chronische depressie.

Per medisch attest van 6 december 2018 van Dr. C.(...) (psychiater) wordt gesteld dat A.(...) lijdt aan een "depressie met acute suïcidaliteit" (stuk 8). A.(...) diende hiervoor een electroconvulsietherapie (ETC - oftewel, elektroshoks) te volgen (stuk 9). Daarnaast dient Abdul een medicamenteuze behandeling te volgen en heeft hij nood aan mantelzorg die op heden wordt toegediend door verzoeker (stuk 8). Deze mantelzorg is medisch vereist ter toediening van de

medicatie en ter controle van de basisbehoeften (stuk 8). Gelet op het feit dat Abdul zware symptomen vereist, is de verderzetting van deze mantelzorg essentieel (stuk 8).

Per voorschrift van Dr. J.(...) S.(...) wordt deze noodzaak aan mantelzorg, die dagelijks gegeven wordt door verzoeker, eveneens bevestigd (stuk 10). Het is dan ook uiterst noodzakelijk dat verzoeker op dagdagelijkse basis zijn zoon kan bijstaan alhier in BELGIË.

Ten derde dient rekening te worden gehouden met de hoge leeftijd van verzoeker, dewelke inmiddels reeds meer dan 70 jaar is.

Tot slot vloeit uit de uitsluitingsbeslissing op basis van artikel 1F VN-Vluchtelingenverdrag van het CGVS per 22 november 2018 voort dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt om terug te keren naar zijn land van herkomst is. Het CGVS stelt immers dat er uit analyse van alle gegronde elementen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees is voor vervolging.

"Het CGVS is van oordeel dat u noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Een verwijdeningsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet." (stuk 4)

Aldus bevindt verzoeker zich niet in de mogelijkheid om terug te keren naar zijn land van herkomst en heeft hij geen andere optie om tot het einde der dagen in de illegaliteit in BELGIË te verblijven, zonder dat hij kan werken of steungerechtigd is.

Dit heeft echter verregaande gevolgen, aangezien verzoeker op deze manier geen enkel recht op steun heeft, alwaar de bijstand aan personen in illegaal verblijf beperkt wordt tot dringende medische hulp op grond van art. 57 §2 OCMW-wet.

Geen identiteitskaart hebben, heeft verregaandere gevolgen. Je mag niet werken, maar ook geen lessen Nederlands volgen. Een internetaansluiting laten plaatsen of een gsm- abonnement nemen kan niet. Ziekenhuiskosten worden niet terugbetaald. IF'ers worden zo niet alleen uitgesloten van hun recht op verblijf, maar ook van de samenleving. (...)

Een studie van de vrije universiteit Amsterdam uit 2014 toont aan dat bijna alle IF'ers kampen met ernstige psychische problemen, zoals depressies en angstklachten. Hun uitzichtloze situatie veroorzaakt gezondheidsproblemen en zet relaties onder druk. "

(KNACK 12.06.2018, "Tientallen oorlogsmisdadigers lopen rond in BELGIË, maar we weten niet waar ze zijn" - stuk 11)

Alwaar verzoeker zelf instaat voor de mantelzorg aan zijn eigen zoon en hier verder geen familie heeft, heeft hij hier zelf niemand die voor hem zorgt, alwaar hij slechts recht heeft op beperkte steun conform art. 57 §2 OCMW-Wet.

Bovendien is een weigering van een verblijfsrecht in hoofde van verzoeker niet in het belang van de openbare orde, aangezien verzoeker op die manier bijna als het ware verplicht wordt om criminele feiten te plegen om te overleven.

"Omdat het asielrecht niet onder het strafrecht valt, kan het Commissariaat-Generaal mensen uitsluiten op basis van ernstige vermoedens. De bewijslast ligt lager dan in een strafrechtelijke procedure en ook het vermoeden van onschuld is niet van toepassing. 'Eigenlijk klopt dat niet', vindt juridisch expert Ruben Wissing, doctoraal onderzoeker Vluchtelingenrecht (Ugent). Wissing pleit voor een strafrechtelijke vervolging van IF'ers op basis van internationale bevoegdheid. Een IF-uitsluiting heeft verregaande gevolgen. Dan is het belangrijk om genoeg juridische garanties op te bouwen, zodat mensen alleen veroordeeld kunnen worden als het onomstotelijk vast staat dat ze een ernstig misdrijf hebben begaan. En als de criminele asielzoeker zijn straf heeft uitgezeten, moet hij aanspraak kunnen maken op regularisatie.

Nu komen asielzoekers met een uitsluiting IF-status in een onmogelijke paradox terecht: ze mogen niet in België blijven, maar ze kunnen ook niet teruggestuurd worden naar het land van herkomst. (...)

Het zijn mensen van wie je vermoedt dat ze een crimineel verleden hebben, en je beslist als staat om hen geen statuut te geven en hen ook niet strafrechtelijk te vervolgen. Dan vraag je hen bijna om criminele feiten te oplegen." (KNACK 12.06.2018, "Tientallen oorlogsmisdadigers lopen rond in BELGIË, maar we weten niet waar ze zijn" - stuk 11)

Tot slot stelt het Hof van Justitie dat een beslissing tot uitsluiting op grond van artikel 1F VN-Vluchtelingenverdrag niet automatisch aan verzoeker zijn recht op het bekomen van een verblijfsrecht afneemt. Overeenkomstig het evenredigheidsbeginsel moeten de bevoegde instanties van het gastland immers de bescherming van het betrokken fundamentele belang van de samenleving afwegen tegen de belangen van de betrokken persoon met betrekking tot de uitoefening van zijn vrijheid van verkeer en van verblijf als burger van de Unie en zijn recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven (HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16, §§ 52-67).

Uit het arrest van het HvJ blijkt dat onder andere zou moeten worden nagegaan of verzoeker voor de feiten, die tot de uitsluiting hebben geleid, al dan niet strafrechtelijk werd veroordeeld, hoeveel tijd verstreken is sinds het vermoede plegen van de misdrijven of handelingen, hoe de betrokkene zich nadien heeft gedragen, en of hij thans nog een houding aanneemt die bepaalde fundamentele waarden zou kunnen aantasten. Het is immers slechts na een dergelijk onderzoek, zo blijkt uit het arrest van het HvJ, dat een correcte inschatting kan worden gemaakt van de redenen van openbare orde of nationale veiligheid die aanleiding kunnen geven tot een weigering van het verblijfsrecht, aangezien die redenen gebaseerd (dienen te) zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene waaruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uitgaat (HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16).

"Bij die beoordeling moet rekening worden gehouden met de vaststellingen in het ten aanzien van de betrokken persoon gegeven besluit tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en met de daaraan ten grondslag liggende aspecten, inzonderheid de aard en de ernst van de aan de betrokkene verweten misdrijven of gedragingen, de mate waarin hij persoonlijk betrokken was bij die misdrijven of gedragingen en het eventuele bestaan van gronden voor uitsluiting van de strafrechtelijke aansprakelijkheid zoals dwang of noodweer.

Dat onderzoek is te meer noodzakelijk in de gevallen waarin, zoals in de hoofdingen, de belanghebbende niet strafrechtelijk is veroordeeld voor de misdrijven of gedragingen die ter rechtvaardiging van de afwijzing van zijn asielaanvraag in het verleden zijn ingeroepen. "

(HvJ 2 mei 2018 (GK), gevoegde zaken C-331/16 en 366/16, §§ 52-67).

Deze evenredigheidstoets die in het arrest van het HvJ werd gemaakt in toepassing van artikel 43 Vw, dient in casu naar analogie te worden toegepast, of op zijn minst dienen dezelfde factoren mee in overweging genomen te worden.

Verzoeker is een man van 70 jaar van wie de (nog niet definitieve) uitsluitingsbeslissing in toepassing van art. 1F VN-Vluchtelingenverdrag werd genomen op basis van het carrièreverloop van verzoeker als privépiloot en vertrouweling van enkele hooggeplaatste functionarissen binnen het Syrische staatsbestel (zie supra punt 1.)

Vooreerst kaderen deze feiten volledig binnen het Syrische conflict.

Daarenboven heeft verzoeker zich gaandeweg meer en meer openlijk gedistantieerd van het Syrische leger. Verzoeker nam dan ook reeds in 1990 ontslag van het leger (stuk 4) en weigerde nog enige medewerking verlenen wanneer hij in 2011 opnieuw opgeroepen werd tijdens de Oktoberrevolutie. Omwille van deze weigering werd verzoeker bedreigd, waardoor hij naar BELGIË diende te vluchten. Omwille van deze bedreiging werd zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar

zijn land van herkomst als gegrond aanzien door het CGVS per beslissing van 22 november 2018 (stuk 4). Men is dan ook genoodzaakt om aan te nemen dat verzoeker zich inmiddels wel degelijk tegen het regime heeft gekant en hij op geen enkele manier meer betrokken is bij het huidige conflict.

Verder is verzoeker inmiddels meer dan 70 jaar en deden bovenstaande gebeurtenissen zich reeds lange tijd geleden voor. Bovendien werd verzoeker nooit veroordeeld.

Tot slot is het kerngezin van verzoeker, bestaande uit zijn zoon die hij dagelijks mantelzorg biedt, duurzaam verblijfsgerechtigd, aangezien hij per beslissing van 30 oktober 2015 door het CGVS erkend werd als vluchteling (stuk 7). Verzoeker beroept zich dan ook op de bescherming van het recht op privé-, familie- en gezinsleven, gewaarborgd in art. 8 EVRM.

Aldus kan op basis van het bovenstaande bezwaarlijk gesteld worden dat verzoeker op heden nog enig gevaar vormt voor de openbare orde of nog steeds gestraft moet worden op basis van zijn carrière in het verleden als piloot in het leger, waarvan verzoeker zich inmiddels volledig distantieerde, door hem op 70 jarige leeftijd een verblijfsrecht te weigeren. Dit des te meer, gelet op het feit dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, zich hier reeds meer dan drie jaar in een lopende asielprocedure bevindt en hier dagdagelijks mantelzorg dient te bieden aan zijn zoon, dewelke erkend werd als vluchteling.

Aldus dringt in het licht van deze 'prangende humanitaire situatie' in hoofde van verzoeker, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis Vw. in hoofde van verzoeker zich op."

2.9. Betreffende de duur van verzoekers asielprocedure wordt in de beslissing het volgende gesteld: *"Het feit dat zijn asielprocedure vijf jaar en vijf maanden geduurd heeft, geeft betrokkene niet de mogelijkheid beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Verblijfsmachtiging is een gunstmaatregel en kan hem niet toegekend worden omwille van medeplichtigheid aan misdrijven tegen de menselijkheid, feiten die hij in zijn land van herkomst heeft gepleegd en die tot een uitsluiting hebben geleid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Deze uitsluitingsclausule streeft ernaar om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat zij één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951."*

In zijn middel bespreekt verzoeker criteria uit de zogeheten 'instructie' van 19 juli 2009. Het enkele gegeven dat een langdurige asielprocedure luidens de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aanleiding kan geven tot regularisatie en dat verzoekers asielprocedure méér dan 5 jaar heeft geduurd, betekent niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat een langdurige asielprocedure geen verblijfsrecht oplevert. Tevens wordt erop gewezen dat aan verzoeker geen gunstmaatregel kan worden toegestaan omdat hij een substantiële bijdrage

leverde aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid. De Raad merkt bovendien op dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd. Uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie kan verzoeker op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid te besluiten van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard (cf. RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

2.10. Verzoeker verwijst, zowel in zijn initiële aanvraag als thans in zijn enig middel, naar de situatie van zijn zwaar psychisch zieke zoon, die wel als vluchteling werd erkend. Hierbij verwijst hij naar het getuigschrift van de huisarts. De bestreden beslissing bevat dienaangaande volgende overwegingen:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij instaat voor de mantelzorg voor zijn zoon, dhr. T.(...) A.(...) S.(...) (dossier (...)). Hij wijst erop dat hij hoewel hij en zijn zoon niet op hetzelfde adres ingeschreven staan, zijn zoon in feite bij hem inwoont omdat hij niet meer alleen kan leven. Zijn zoon is erkend als vluchteling en lijdt aan een ernstige medische aandoening waarvoor hij mantelzorg behoeft. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een medisch attest dd. 06.12.2018 van Dr. C.(...), een consultatieverslag dd. 06.12.2018 van Dr. C.(...), een medicatievoorschrift van dr. C.(...) (datum onleesbaar), bewijzen van ziekenhuisopname en- ontslag van zijn zoon dd. 07.01.2019 en 12.12.2018, een attest van erkenning van zijn zoon als persoon met een handicap vanaf 01.02.2019 voor onbepaalde duur, een consultatieverslag dd. 10.12.2020 van Dr. Casselman en een verklaring van zijn huisarts Dr. S.(...) (zonder datum). Het zou dan ook uiterst noodzakelijk zijn dat verzoeker zijn zoon op dagdagelijkse basis kan bijstaan. Er wordt door ons niet betwist dat de zoon van betrokkene een ernstige medische aandoening heeft. Echter, we merken op dat hoewel uit de voorgelegde attesten blijkt dat zoon inderdaad nood heeft aan mantelzorg, er geen sprake is van samenwonen tussen betrokkene en zijn zoon. Betrokkene heeft slechts tot 18.01.2016 samengewoond met zijn zoon maar sinds die datum zijn ze elk ingeschreven op een ander adres. Betrokkene beweert dat zijn zoon in feite bij hem woont, maar dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Verder merken we op dat betrokkene niet aantoont dat zijn zoon, indien noodzakelijk, geen beroep kan doen op diverse vormen van professionele hulpverlening en thuiszorg indien zijn conditie dit noodzakelijk maakt. Uit het verzoekschrift blijkt namelijk dat de mantelzorg vooral bestaat uit het klaarzetten van medicatie en supervisie op de inname ervan, het huishouden, het koken van maaltijden en het toezien op de basisbehoeften. Er zijn diverse diensten, zoals huishoudhulp en thuisverpleging die aan deze noden tegemoet kunnen komen. Uit de voorgelegde attesten blijkt dat de nodige mantelzorg opgenomen wordt door zijn vader maar nergens uit de attesten blijkt dat enkel zijn vader in staat is deze mantelzorg te verschaffen. Het feit dat zijn zoon aan een ernstige aandoening lijdt en nood heeft aan mantelzorg is echter ondergeschikt aan de vaststelling dat betrokkene rechtstreeks en met kennis van zaken een jarenlange substantiële bijdrage aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid heeft geleverd zonder dat er sprake is van verschoningsgronden of dwang en zonder enig blijk van schuldinzicht. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn zoon. Het betoog van verzoekende partij betreffende de nood aan mantelzorg van zijn zoon is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij niet verder kan instaan voor de nodige mantelzorg.”

In de beslissing wordt nergens ontkend dat verzoeker de mantelzorg voor zijn zoon waarneemt, maar er wordt ingegaan op de aard van die mantelzorg. Verzoeker betwist in zijn middel nergens dat de mantelzorg “vooral bestaat uit het klaarzetten van medicatie en supervisie op de inname ervan, het huishouden, het koken van maaltijden en het toezien op de basisbehoeften”. Ondanks verzoekers stelling dat de humanitaire visa van zijn echtgenote en zijn kinderen werden geweigerd waardoor volgens hem niet zinvol wordt voorgehouden dat een ander familielid met verblijfsrecht de mantelzorg kan opnemen, slaagt hij er niet in de pertinente overweging te weerleggen dat diverse diensten zoals huishoudhulp en thuisverpleging zouden kunnen voldoen aan de nood aan mantelzorg zoals deze door hemzelf werd omschreven. Daarnaast wordt gewezen op verzoekers bijdrage aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid en wordt benadrukt dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat zodat deze niet tot gevolg heeft dat verzoeker niet langer voor deze mantelzorg kan instaan. Tenslotte tracht verzoeker in zijn middel te verklaren waarom hijzelf en zijn zoon niet op hetzelfde adres zijn ingeschreven, doch dit bevestigt enkel de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat er geen concreet bewijs voorligt van de bewering dat de zoon in feite bij verzoeker zou inwonen.

2.11. Naar aanleiding van de elementen ter verschoning van zijn verantwoordelijkheid bij het plegen van misdrijven tegen de menselijkheid, wordt in de beslissing overwogen dat *“(b)etrokkene (...) aldus rechtstreeks en met kennis van zaken een substantiële bijdrage (leverde) aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid zonder dat er sprake is van verschoningsgronden of dwang en zonder enig blijk van schuldinzicht”,* waardoor *“(z)ijn gedrag in België niet op(weegt) tegen de ernst van de gepleegde feiten gedurende zijn veertigjarige carrière en zijn verantwoordelijkheid daarvoor”*. Vervolgens merkt de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende op: *“Verzoeker minimaliseert en contextualiseert in huidig verzoekschrift zijn rol en invloed binnen de Syrische veiligheidsdiensten. Hij stelt dat hij zich gaandeweg meer en meer openlijk gedistantieerd zou hebben van het Syrische leger, dat hij reeds in 1990 ontslag genomen zou hebben en in 2011 geweigerd zou hebben enige medewerking te verlenen toen hij werd opgeroepen naar aanleiding van de Oktoberrevolutie. Betrokkene meent dan ook dat het duidelijk is dat zich tegen het regime heeft gekant en dat hij op geen enkele manier meer betrokkene is bij het huidige conflict. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er zijn beslissing dd. 08.03.2021 op dat verzoeker een rijk gevulde carrière had bij de Syrische veiligheidsdiensten, waar hij als gerespecteerd gevechtspiloot opklom tot bevelhebber van een gevechtseenheid, privépiloot werd van de president en zijn meest nabije functionarissen, werd uitgekozen om samen met vijf andere betrouwbare en ervaren Syrische piloten onder een alias en dekmantel een opleiding burgerluchtvaart in de Verenigde Staten te volgen, gedurende jaren militair en politiek adviseur was van de stafchef van het Syrische leger, werd beschouwd als een gerespecteerd maar (niet actief) lid van de Baath-partij en uiteindelijk als gedecoreerd officier werd beloond met een positie binnen de Makar al-Amm, het hoofdkwartier van het Syrische leger. In hoofde van verzoeker kan dan ook een vermoeden van verantwoordelijkheid worden toegepast gelet op zijn jarenlange carrière en de hoge posities die hij heeft bekleed binnen het Syrische veiligheidsapparaat. Verzoeker was dan ook vrijwillig en in volle bewustzijn van de gepleegde misdrijven langdurig lid en persoonlijk deelnemer van een regime dat niet terugdeinsde voor foltering, buitengerechtelijke executies en andere misdrijven tegen de menselijkheid. Door het vaststaan van zijn vooraanstaande, hooggeplaatste positie binnen het Syrische veiligheidsapparaat en gelet op zijn eigen omstandige verklaringen, kan dan ook worden gesteld dat er in zijn hoofde een vermoeden van individuele verantwoordelijkheid geldt voor de daden gepleegd door het regime (RVV, beslissing dd. 08.03.2021). De argumentatie in zijn verzoekschrift, namelijk dat hij reeds in 1990 ontslag genomen zou hebben en zich gaandeweg steeds meer gedistantieerd zou hebben van het regime en in 2011 zijn medewerking geweigerd zou hebben, weegt niet op tegen zijn jarenlange actieve medewerking aan het Syrische regime. Ondanks zijn beweerde afkeuring van het Syrische regime, haar beleid, en haar voornaamste leiders dienen we vast te stellen dat hij toch binnen dit kader vrijwillig een militaire carrière van bijna veertig jaar heeft uitgebouwd die uiteindelijk bekroond werd met een aanstelling in het Makar al-Amm en dat hij als adviseur van de stafchef van het Syrische leger gedurende jaren een belangrijke pion was binnen een veiligheidsapparaat dat zich op systematische wijze schuldig maakte aan mensenrechtenschendingen. We stellen dus vast dat de poging tot minimaliseren van zijn betrokkenheid noch door het CGVS noch door de RVV geloofwaardig werd geacht maar slechts als een poging om zich te ontdoen van iedere verantwoordelijkheid en om het CGVS te misleiden over zijn werkelijke rol binnen het veiligheidsapparaat. Gezien de bevestiging van de RVV van de beslissing van het CGVS staat de beoordeling van zijn verantwoordelijkheid vast en kan deze niet meer aan het wankelen gebracht worden in een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis.”*

2.12. Met betrekking tot het argument dat verzoeker een gevorderde leeftijd heeft, wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkene roept in dat er rekening gehouden dient te worden met zijn leeftijd, gezien hij inmiddels reeds meer dan zeventig jaar is. Echter, betrokkene legt geen enkel medisch attest voor dat betrekking heeft op hemzelf en waaruit zou blijken dat hij problemen ondervindt door zijn leeftijd. Betrokkene laat ook na dit verder te specificeren of te verduidelijken. Het administratief dossier bevat evenmin aanwijzingen inzake een eventuele medische problematiek gelieerd aan zijn leeftijd. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.”*

2.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van het Handvest is inhoudelijk gelijklopend aan artikel 8 van het EVRM, dat in de bestreden beslissing wordt besproken. Wat verzoekers gezinsleven in België betreft, wordt bevestigd dat *“(b)etrokkene (...) inderdaad een gezins- en privéleven in België (heeft) waar hij zijn zoon bijstaat. Huidige beslissing gaat echter niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten omdat het CGVS in zijn beslissing dd. 23.11.2018 uitdrukkelijk een niet terugkeer clause heeft opgenomen en betrokkene noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Artikel 8 EVRM wordt in casu dus niet geschonden daar betrokkene geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Betrokkene kwam samen met zijn meerderjarige zoon naar België. Zijn zoon werd erkend als vluchteling op 30.10.2015. Echter, uit de asielprocedure van betrokkene blijkt dat er ernstige*

redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene wetens en willens medeplichtig is aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven als hooggeplaatst lid van het Syrisch veiligheidsapparaat. Zijn jarenlange actieve betrokkenheid bij het Syrische veiligheidsregime en de aansporing van de Syrische veiligheidsdiensten in 2011 om terug te keren in actieve dienst vormden de directe aanleiding voor de vlucht uit het land van herkomst van betrokkene en zijn zoon. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij en zijn familie zich momenteel bevinden. De privébelangen die hij kan doen gelden, zijn hieraan ondergeschikt omwille van de ernst van de gepleegde feiten. Bovendien houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van zijn zoon. Het betoog van verzoekende partij betreffende artikel 8 EVRM is dan ook niet dienstig daar huidige beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij en zijn zoon van elkaar gescheiden zullen worden. Tenslotte benadrukken we nogmaals dat hoewel zijn zoon nood heeft aan mantelzorg, er geen sprake is van samenwonen en dus een gezinscel. Betrokkene heeft slechts tot 18.01.2016 samengewoond met zijn zoon maar sinds die datum zijn ze elk ingeschreven op een ander adres.”

De voorgelegde elementen van integratie worden in de beslissing eveneens beoordeeld: *“Hoewel betrokkene enkele stukken voorlegt met betrekking tot zijn integratie – met name zijn attest maatschappelijke oriëntatie, zijn Belgisch rijbewijs en vier deelcertificaten Nederlandse taallessen – kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsmachtiging. Betrokkene heeft namelijk een substantiële bijdrage geleverd aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid als senior officer binnen het Syrische veiligheidsapparaat. Het feit dat deze feiten jaren geleden plaatsvonden binnen de Syrische context doet niets af aan de verantwoordelijkheid van betrokkene die jarenlang vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan misdaden tegen de menselijkheid gepleegd door het Syrische regime. Deze jarenlange betrokkenheid bij én loyaliteit aan het Syrische regime zijn de rechtstreeks oorzaak van zijn vlucht toen hij als gedecoreerd oud-officier door de Syrische veiligheidsdiensten werd aangespoord om opnieuw in actieve dienst te gaan en betrokkene vreesde dat een weigering hiertoe hem en zijn familie in de problemen zou brengen. We stellen dus vast dat betrokkene zelf de volle verantwoordelijkheid draagt voor de situatie waarin hij zich momenteel bevindt. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de rechtstreekse en met kennis van zaken substantiële bijdrage die betrokkene leverde aan praktijken die gekwalificeerd worden als misdrijven tegen de menselijkheid zonder dat er sprake is van verschoningsgronden of dwang en zonder enig blijk van schuldinzicht waaraan hij zich heeft schuldig gemaakt in zijn land van herkomst en die mee aan de oorzaak liggen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.”*

2.14. Verzoeker betoogt in zijn middel dat de beslissing enkel een negatieve impact heeft op iedereen en hij citeert daarbij een artikel uit het weekblad Knack betreffende zogeheten ‘1F-ers’ (Verzoekschrift, bijlage 5). Dit artikel werd reeds bij de aanvraag gevoegd en wordt in de beslissing besproken. De Raad treedt verzoeker bij dat er in het algemeen voor vreemdelingen en dus in verzoekers situatie een juridisch limbo kan ontstaan. Dit betekent evenwel niet dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn en evenmin dat deze niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. In de beslissing wordt immers uitvoerig ingegaan op verzoekers situatie: *“Wat betreft de bewering dat betrokkene, door het niet afleveren van een verblijfsmachtiging, bijna als het ware verplicht wordt om criminele feiten te plegen om te overleven, wat betrokkene staft door te verwijzen naar een persbericht uit Knack dd. 12.06.2018, dienen we op te merken dat dit louter de persoonlijke mening van betrokkene is. Een persoonlijke mening is onvoldoende om aanvaard te worden als grond voor een verblijfsmachtiging. We wijzen er nogmaals op dat de uitsluitingsclausule waaronder betrokkene valt ernaar streeft om te voorkomen dat mensen profijt zouden trekken van de gebreken van het internationaal strafrecht om zo een internationale bescherming te krijgen wanneer er eigenlijk ernstige redenen zijn om te vermoeden dat zij één van de misdaden begaan hebben die vermeld worden in het artikel 1 sectie F van de Conventie van Genève van 28.07.1951. We benadrukken ook dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Bij de beoordeling van een aanvraag tot verblijfsmachtiging dienen alle elementen in rekeningen gebracht te worden en afgewogen te worden. Het valt binnen deze appreciatiebevoegdheid om te oordelen dat iemand die willens en wetens, rechtstreeks en met kennis van zaken een substantiële bijdrage leverde aan praktijken die gekwalificeerd*

worden als misdrijven tegen de menselijkheid zonder dat er sprake is van verschoningsgronden of dwang en zonder enig blijk van schuldinzicht, niet in aanmerking komt voor verblijfsmachtiging.

Betrokkene verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 02 mei 2018 en dat er in het kader hiervan een evenredigheidstoets gemaakt dient te worden en dat de bescherming van de belangen van betrokkene moeten afgewogen worden tegen de belangen van de samenleving. Niettegenstaande wij de hele situatie van betrokkene bekeken hebben, dienen wij te stellen dat de jarenlange medeplichtigheid aan misdrijven tegen de menselijkheid en ernstige niet-politieke misdrijven als hooggeplaatst lid van het Syrisch veiligheidsapparaat zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Zoals blijkt uit bovenstaande, heeft betrokkene jarenlang hulp en bijstand geboden die het begaan van een groot aantal misdrijven door het Syrische regime vergemakkelijkten, in de volle wetenschap dat zijn handelen het plegen van deze misdrijven faciliteerde en deze jarenlange betrokkenheid en loyaliteit vormden de rechtstreekse aanleiding tot zijn vlucht uit het land van herkomst omdat betrokkene als gedecoreerd oud-officier door de Syrische veiligheidsdiensten werd aangespoord om opnieuw in actieve dienst te gaan en betrokkene vreesde dat een weigering hiertoe hem en zijn familie in de problemen zou brengen. Tenslotte dient nogmaals benadrukt te worden dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Gezien de medeplichtigheid aan misdaden tegen de menselijkheid als hooggeplaatst lid van de Syrische veiligheidsdiensten waaraan betrokkene zich heeft schuldig gemaakt in zijn land van herkomst en die mee aan de oorsprong liggen van zijn vlucht uit het land van oorsprong, kan hem deze gunstmaatregel niet worden toegestaan.”

De Raad stipt aan dat het herkauwen van de in de aanvraag aangehaalde elementen ter adstructie van de gegrondheid niet van aard is om de motieven van de beslissing aan het wankelen te brengen. Het komt aan verzoeker toe om aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze gebruik zou hebben gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvraag, waar verzoeker niet in geslaagd is.

2.15. Verzoeker is van oordeel dat de afwijzing van zijn regularisatie-aanvraag niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel en enkel negatieve gevolgen oplevert. Het behoort evenwel tot de discretionaire appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen of verzoekers gedragingen in Syrië tussen 1990 en 2010 de gunst van de regularisatie in de weg staan. De Raad kan zich op dit punt niet in de plaats stellen van het bestuur. Het komt de Raad enkel toe na te gaan of het bestuur bij zijn beoordeling kennelijk de grenzen van een redelijke appreciatie te buiten is gegaan, hetgeen verzoeker *in casu* niet aantoonde.

2.16. De loutere affirmatie van verzoeker dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met het recht op menselijke waardigheid of het recht op menselijke integriteit uit de artikelen 1 en 3 van het Handvest en de rechten van ouderen uit artikel 25 van het Handvest kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing omdat niet verder wordt verhelderd op welke wijze de afwijzende beslissing ingevolge een humanitaire regularisatie-aanvraag, die overigens niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, deze verdragsbepalingen zou schenden.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 1, 3, 4, 7 en/of 25 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN